

DIEGO ARMANDO

De column 'Hersenspinzel' wordt geschreven door Augustinus voor KBO-PCOB-Goes en verschijnt digitaal 2 x per maand

Begint Augustinus nu ook al met het ophemelen van die voetballer Maradona, die eind november vorig jaar plotseling overleed? Dat vieze, dikke propje van een mannetje dat er in het gewone leven na zijn voetballoopbaan niet veel van bakte. Hij kon de weelde niet dragen, raakte verslaafd aan drugs en drank en ging ten onder aan vrouwen. Zoals voetbaltrainer George Knobel ooit over Ajax zei.

Neen beste lezer(es), het is niet mijn bedoeling de loftrumpet over hem te steken, maar meer mijn verwondering te uiten over het feit dat de dood van iemand met een dergelijke levensloop zoveel beroering over de hele wereld te weeg zou brengen. Maar daarvoor moet ik toch heel kort zijn levensloop geven.

Hij stamt uit een arm gezin met 6 kinderen in een sloppenwijk van Buenos Aires. Op zijn 16^e jaar debuteerde hij al in het Argentijnse elftal en zou daarvoor in 91 wedstrijden uitkomen en 34 keer scoren. In Argentinië speelde hij bij Boca Juniors en in Europa bij FC. Barcelona en SSS Napoli. Vooral met die laatste club vierde hij zijn grootste triomfen.

Na het beëindigen van zijn voetbalcarrière bleek dat hij de weelde van zijn roem en rijkdom niet aan kon. Hij raakte verslaafd aan drugs en drank en ook zijn huwelijk met 5 kinderen mislukte. Hij heeft ook nog een buitenechtelijke zoon, die ook voetballer is en zijn naam draagt.

Zijn levenswijze zorgde ervoor dat hij regelmatig in het ziekenhuis terecht kwam en dat vele keren voor zijn leven werd gevreesd. Maar “krakende wagens” lopen het langst en steeds kwam hij alle malheur te boven en leefde hij verder. Zelfs nog als trainer van het Argentijnse elftal. Maar in november 2020 was de rek eruit. Op de tweede van die maand werd hij geopereerd aan een bloedprop in zijn hersenen, waarop op de 11de het ziekenhuis weer verliet.

Maar het medische wonder was uitgewerkt en op 25 november overleed hij ten gevolge van een hartstilstand. Die werd Pluisje, zoals een van bijnamen luidde, te machtig. Zijn overlijden werd werkelijk wereldnieuws en er was geen radio- of tv – zender of krant of tijdschrift dat aan dit nieuws

geen aandacht wijdde en heel Argentinië was in rouw gedompeld en kende van staatswege drie dagen rouw. En in de hele wereld werd bij wedstrijden een minuut stilte in acht genomen i.v.m. zijn overlijden. Rondom het afscheid nemen en de begrafenis van deze “zoon van de natie” braken er zelfs relletjes uit.

Als nuchtere Zeeuwse voetballiefhebber, die meer dan veertig jaar in die sport actief is geweest, vraag je dan bij je zelf wel af hoe dit mogelijk is. Dat een mens, die na zijn actieve sportcarrière menselijk gezien “weinig van zijn leven bakte”, na zijn overlijden zo massaal betreurd werd en er alleen maar in lovende woorden over hem werd gesproken en geschreven en mooie voetbalbeelden werden vertoond. Zoals van het doelpunt dat hij op een WK met de hand scoorde en wat door iedereen ook werd gezien. Behalve door de scheidsrechter, want die keurde het doelpunt goed. Diego Armando noemde dat later “De hand van God”.

Een nog meer gevleugelde uitdrukking als die van Johan Cruyff met “ieder nadeel heb zijn voordeel”. En de beelden van zijn weergalozes techniek, die hij demonstreerde tijdens de warming up voor een wedstrijd, zijn voetbaltechnisch adembenemend om naar te kijken.

Hoe kan dit allemaal? Ik denk vanwege de tragiek die dit alles teweeg heeft gebracht. Een “in- en in goed mens, die geen vlieg kwaad deed”, maar die niet bestand bleek tegen de verlokkingen van het leven. En hij deed meer dan geen vlieg kwaad.

Hij hielp heel veel medemensen, die in dezelfde omstandigheden moeten leven als hij ooit deed. Hij bracht hen niet alleen spelvreugde, deed hen door zijn spel niet alleen hun ellende vergeten, maar steunde hen in stilte ook financieel rijkelijk. En hij kon niet tegen onrecht.

Het bekendst is daarbij hoe hij stond tegenover het optreden van Israël tegen de Palestijnen. Hij steunde die in hun strijd en zei daarover tegen de Palestijnse president Abbas “In mijn hart ben ik Palestijn”. Of je het daarin nu wel of niet met hem eens bent, er zijn maar weinig bekende westelijke persoonlijkheden die zo openlijk voor deze mening uitkomen. Bij Diego Armando Maradona zou je dat, gezien zijn latere levenswijze, niet verwacht hebben. Conclusie bij dit alles: ?

“Oordeelt niet, opdat gij niet zelf geoordeeld wordt”

Tekst: Augustinu. Opmaak: Johannes.

NB. Hopelijk krijgen we voetbalbeelden van Pluisje nog vaak te zien.
